

сны, а друга-та къмъ мекки-те (погл. стр. 32), ся употребяватъ во окончанія-та предъ безгласны-те.

Първа-та има несравненно по общо употребленіе, нежели втора-та, коя-то ся употребява толко тога, кога е нужно да ся покаже, че безгласна-та, предъ коя-то она стои, требе да си измѣни естествен-но-то произношеніе, сирѣчь да стане по мека: като напримѣръ **У**читель, **Д**ень, **Ц**арь, **П**уть и проч. того ради и въ косвенны-те падежи на имена-та, въ кои-то она е окончаніе на именителный-а падежъ, ся превраща въ меки гласны **л**, **ю**, **е**, и **з**; като: **П**астырь род. **п**астырь-л. **Д**. **п**астырь-ю. **З**. **п**астырь-ю **Т**. **п**астырь-емъ. **П**. **п**астир-и.

Когда нѣкой не знае кога отъ двѣ-те полугласны пріима именителный-а падежъ на име-то, тога снъ требе да обрати вниманіе на косвенны-те падежи, оскенно на род. и дат. и ако види че сны кончаватъ на **л** и **ю** за мъжески-те, а не на **а** и **ъ**, и на **и**, а не на **ы** и **ѣ** за женски-те; тога и именителный-а требе да сѣ пише со **ь**, а не со **ъ**. Тоа е единственно-то общо правило за първоначалны-те. Отъ тоа правило сѣ исключатъ мъжески-те имена що кончаватъ на **ч**. Като: **м**ечь **к**лючъ **б**рѣчь и проч. защо они ако и